

CATALVNYA SOCIAL

APARTAT 273

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
BAIX ST. PERE, 1, 3 i 5 - BARCELONA

TELEFON 1114

EL VIATGE A ITÀLIA

Nostra política internacional

Amb el viatge del Rei a Itàlia, pensa el Govern inaugurar una política internacional espanyola?

Ja fóra hora que aquesta política existís en aquesta terra nostra, que en realitat no l'ha tinguda mai en els temps moderns. Homes públics amb una orientació determinada han existit. Però, haurà estat tan allunyada aquesta orientació de l'interès col·lectiu, s'haurà trobat tan poc en contacte amb l'ànima del poble, que sense cap dificultat i durant la guerra fou aquí possible dividir Espanya en dos sectors de la mateixa ponderació, en cap dels quals s'hi endevinava un pensament internacional ben definit de cara a Espanya.

Haurà arribat ara l'hora d'aquest pensament en camí de contactes amb els altres pobles?

Comencem per dir que, per pecats dels seus directors, el poble no té aquí opinió en coses internacionals. Quan ha semblat que la tenia — durant la guerra — no ha fet més que dividir-se en dos bans, a base de les respectives cledes dels partits polítics interiors.

Per tant, és precis agafar criteri a ba se de utilitat de la Península i prou. I què ens pot aconsellar aquesta?

No podem oblidar nostra posició en el Mediterrani i els contactes a que ens obliga amb la potència més mediterrània, Itàlia. Tampoc podem oblidar que Anglaterra ens té lligats els peus a l'Estat i ens els va lligant més i més a Tànger. I com que encara que els contactes entre Anglaterra i Itàlia no siguin íntims, és d'esperar que s'aniran suavitzant degut a l'apartament successiu i mutu de França; potser no ens semblarà camí errat el de cercar amistats amb un país renaixent com Itàlia.

Però, anem-hi en compte amb els contactes. Precisament perquè es tracta d'un país aspirant a gran potència, amb interessos un xic semblants als nostres (agricultura, emigració, etc.), l'harmonia és difícil d'obtenir.

Trobem molt encertat l'intentar-la. Això, sí, vigilant sempre el finíssim Mussolini, que no té d'envejar res als seus antecessors diplomàtics més subtils.

Però, per damunt de tot, cridem: Senyor, doneu-nos una política (més o menys bona, però una política) internacional!

EL QUE PASSA

ESPANYA ENDINS

L'Estat espanyol ha tingut un gest insospitat. El viatge del Reis a Itàlia, planejat, val a dir-ho, pel Marquès d'Alhucemas i l'Alba, poc abans de caure, ha tingut aquest dies un bon èxit. La visita dels Reis al Papa, ha ultrapassat els actes més solemniais i afectuosos celebrats al Vaticà. La premsa d'arreu del món i la d'Itàlia i d'Espanya ha omplert les seves columnes de narracions encomiàstiques d'aquesta visita, que ha deixat a segon terme la del Quirinal, amb tot i ésser aquesta de innegable transcendència internacional.

El poble italià, conscient d'això, i atret per la simpatia dels egregis visitants i la magnificència dels espectacles produïts per tals visites, ha posat un marc grandios a tots els actes públics de l'estada dels Reis a Roma.

El poble espanyol no s'ho ha pres amb tant d'entusiasme, perquè viu lluny de la vida de relació internacional, i encara no té prou lleure per a distreure l'atenció dels nous afers interiors que el preocupen justament. Val a dir, però, que Valencia, on embarcaren per a Itàlia, els va retre un afectuós acolliment.

Les extraordinàries i sumptuoses solemnitats amb que el Pare Sant va rebre i obsequiar als joves Monarques, i el ditiràmbic Missatge llegit pel Rei humilment postrat als peus del Papa, que besà reverend, donen a aquesta visita davant del món catòlic, i àdhuc del diplomàtic, una excepcional importància.

Altrament no podem dir cosa semblant de la segona part d'aquesta històrica anada dels Reis a Roma, i no, certament, perquè la judiquem poc encertada. L'estat caòtic d'Europa i els perills de noves guerres, cada dia més probables, fa pensar seriament, i àdhuc amb temensa, sobre les conseqüències dels lligams que sens dubte s'han establert entre Itàlia i Espanya aquests dies; lligams que tal volta siguin més endavant segellats per altres que uneixen davant de Déu a membres jovincels de les famílies Borbó-Savoia...

No cal dir com hauran considerat aquets esdeveniments els nostres germans francesos. Culpin els seus governs de l'isolament que França està sofrint per tots els indrets.

Culpin els colonistes per la seva política del Marroc, que tants d'homes i milions ens costa. Culpin als *viguerons* del mal tracte que

han donat als nostres vins i dels incompliments del Conveni Comercial comú. Culpin a la política imperialista de França a Tànger.

ESPANYA ENFORA

També de França tenim de parlar aquí.

La Entente, que fa molt de temps que coixeja, s'ha trencat les dues cames. Es pot donar per morta.

Era França la que en prescindia d'ençà que resolgué anorrear per sempre més a Alemanya; però ara és també Anglaterra qui l'abandona i recobra diplomàticament la seva llibertat d'acció.

Poincaré va extremant en els seus quasi quotidians discursos la nota d'intransigència, amenaçant amb noves ocupacions els territoris germànics, i Balwin, per fi, li ha contestat dient que estima inútil tot altre intent d'arranjar-se amb França per a solucionar els conflictes pendants.

Quasi al mateix temps En Mussolini declarava que Itàlia no permetrà que s'envaeixin en més terres d'Alemanya, i Bèlgica girava dissimuladament el penell de la seva política internacional cap al Tàmesis, fent impossible el pla francès de separar la Renània de la Confederació germànica, en perill de desfeta per les maquinacions i els esforços del govern francès.

Els Estats Units, que en aquest joc de política internacional vitalíssima han de jugar la darrera carta decisiva, encara no estan ben decidits. D'ells depén que l'Europa i el món sencer no es tornin a veure arborats per una nova lluita de titans... en estat de convalescència...

J.

"Les errors comeses per la societat actual provenen de l'incompliment dels Manaments. Perquè no es pot estimar al proïsme si abans no s'estima a Déu sobre totes les coses. Incomplint aquest precepte, el nostre amor per les altres criatures corria el risc d'assemblar-se al dels simis, que de gàbia a gàbia es llencen, en prova d'afecte, part de la seva ració"

RAMIR DE MABETU

(De la Conferència darrerament donada a Sevilla).

Roma veduta

Ho digué Lluís Veuillot i és veritat certíssima. El qui s'exclama que ha perdut la fe en veient Roma, és que ja la va començar de perdre en sortir de casa seva. També va escriure l'illustre defensor de la ciutat dels Papes, una altra més terminant sentència: "Aquell qui diu *Roma veduta fede perduta*, és que no ha conegut gaire Roma, i gens la fe". Seguidament, fa un graciós anàlisi de certs tipus, que són els qui declaren haver fet el viatge amb tan dolorós balanç de pèrdua.

Una ciutat com les altres: això és el menys que contenen els visitants superficials. I ben cert, no seré jo qui ho desmenti. És més, insistiré en remarcar l'aspecte mundà de Roma. Perquè, sense tenir en compte el seu caràcter mundà, és impossible apreciar amb justícia el seu caràcter diví. Roma és una ciutat com les altres; una capital com les altres capitals: amb estacions, tramvies, autobussos, carrers moderns, hotels, cafès, botigues de luxe; és més: amb teatres, cines, dancings i curses de cavall. Certs barris són sòrdids o... excessivament populars: també com a moltes altres ciutats del món i fins capitals d'Estat més poderosos.

Ni tan sols carregaré en el compte de la monarquia italiana totes les deformacions i les profanacions de la capital de l'Església. D'altra banda, és ben cert que la calúmia del *Roma veduta* és força més antiga de 1870. És inventada en plenitud de domini temporal dels Papes; i jo vull regonèixer volenters que en termes generals l'espectacle de la ciutat santa no haurà estat mai en proporció a cada època, gaire diferent del d'avui.

Roma és una ciutat humana, ve't-aquí, i la més humana de les ciutats de la terra. També el cristianisme és una religió humana, i la més humana de totes i la única humana, i això també es veu a Roma. I Jesucrist, el seu Diví fundador, era un home, un home com nosaltres, un home amb carn i sang com la nostra, però era Déu al mateix temps. I la religió cristiana va ésser fundada per als homes i per homes, i l'Església és una societat d'aquests homes, no pas diferent en sa naturalesa social, de les altres societats que formen els homes — sinó que ella és assistida per Déu. Homes eren els apòstols, homes els martres, homes eren i són els sants, els Sants que cada dia neixen, viuen i moren. Els sants de Roma sobretot, els sants que viuen i moren en una ciutat amb autos i

tramvies i hotels i teatres i cinemes, tal com els seus predecessors vivien en santedat al mig dels equivalents mundans de cada època respectiva.

Roma és la síntesi i la representació de tota la humanitat; és la ciutat *tipus* i per això s'assembla a totes les grans ciutats del món. Però a dins té la realitat sobrenatural de l'Església, i el natural i el sobrenatural es juxtaposen a Roma, expressant, d'una manera més visible, la forma com es juxtaposen en el món sencer.

Roma, oi més, és la ciutat triomfal del Cristianisme, però el triomf de Crist a Roma i al món temporal, no és absolut. El Cristianisme hi desplega amb més llibertat ses banderes de glòria, però les desplega per al combat. A Roma s'hi lluita avui, com abans, com sempre, i la lluita en l'ambient dels seus murs reflexa la gran guerra constant i universal entre Crist i l'esperit del món.

Baldament s'hi concentrin a Roma totes les potències de la disbauxa, totes les coses que són *contra la fe*, allí s'hi concentra també tota la santedat del món, *tota la fe*. Ai! del qui a Roma no ha sapigut trobar-la aquesta fe: no l'haurà pas a casa seva. Anar a Roma i no veure santedat, és baixar a l'occeà i no trobar-hi aigua.

Es la metròpoli dels sants, els vells i els nous, i cap sant hi ha al cel que no sigui aprovat, segellat, passat per Roma. I que un tros d'ell, una relíquia del seu cos, no es quedi a Roma. És la ciutat del apòstols, de les catacumbes, dels martres, de les basíliques, de les grans relíquies cristianes (la Escala Santa, la Vera Creu, el Clau i les Espines, el Breçol, la Llança, el Drap de la Verónica), dels sepulcres, dels peregrins (*romeu, romeria*, derivats de Roma), de les ordres religioses, que allí foren, les modernes, fundades i allí reposen els fundadors; la ciutat de les benediccions, de les indulgències. És la ciutat del Perdó, com el Senyor mateix va dir a Santa Brígida, segons Veuillot recorda. És, sobretot, i *per damunt de tot*, la ciutat del Papa.

Perquè el Papa, home vivent, com vós, lector, i com jo, de carn i ossos, que menja i beu i dorm — menys que vós i que jo segurament — i que com a home que és, requereix una economia, i necessita el seu cos d'un sosteniment que implica un ordre material, i que com a home que és, té una naturalesa igual a la vostra, lector, o a la meua, i sent

el fret a l'hivern i la calor a l'estiu, i es cansa després d'un esforç, i emmalalteix si es cansa gaire, es oi *més que tot això*, el representant personal, l'apoderat de Jesucrist a la terra, i per tant, l'home més alt, més august, més sobirà, més venerable, més sagrat, de tots els homes.

Però, és que Jesucrist era això mateix i més que això. De carn i ossos, menjava i bevia i dormia—o vetllava—a la nit, i tenia una naturalesa igual a la nostra, sentint fret i calor, i fam quan aliment no tenia, era oi *més d'això*, Déu, únic i vivent, encarnat i patint per misericòrdia als seus fills i germans, els homes. I ja deia Ell als durs de cor que l'escoltaven: "Ha vingut el Fill de l'home, que menja i beu, i no hi creieu. Vingué Joan, que no menjava ni bevia, i *tampoc hi creieu!*". Eren els pares dels qui *perden la fe* a Roma.

L'Església, com a societat humana que és, menja i beu, podem dir: és un organisme social, requereix una economia, un ordre material. D'aquest organisme, Roma és la viscera central, d'aquest ordre n'és el centre nucleal. Ad-

huc, si Roma fos una població exclusivament religiosa, com p. e. un gran monestir, tindria un aspecte humà de moviment econòmic, de civilització material, al costat dels valors d'esperit. Però, certament Roma no és un monestir, sinó una ciutat, i una ciutat és un conjunt complexe, com és complexe l'home, com és complexa la Societat, com és complexa el món dels homes.

A Roma, en un mot, es impossible l'escpticisme. L'història del Cristianisme i de l'Església s'hi aprén al viu i damunt dels monuments i els testimonis irrecusables. Trenta segles estan immòbils als ulls i als sentits del visitant. S'hi veu el món abans de Crist i el món després de Crist, i un hom compara. Abans de Crist *no hi havia lluita*, no hi havia salvació. Després de Crist, Roma i el món són un camp de batalla, on cada dia es renova la lluita per la salut dels homes. Qui pot estar a Roma sense sentir-se arrenglerat amb l'estol que li pertoca?

R. RUCABADO

PARAULES DIAFANES

En un dels seus darrers grans discursos ha dit al poble italià En Mussolini: *Si la llibertat és el dret d'escopinar sobre els símbols de la Religió, de la Pàtria i de l'Estat, aqueixa llibertat no la tindreu mai més!*

Mercès sien dades a Déu, que tal llenguatge s'ha dignat fer-nos oir en el món polític després d'un segle i mig de llibertinatge infernal en que el befar-se d'aquests símbols era un dret consagrat insidiosament en les constitucions dels pobles, i un deure dels "esperits forts" si volien passar per super-homes!

Mercès, Senyor, infinites mercès, perquè de llavis d'un formidable estadista, d'un insigne guaiador de multituds, han escoltat la més radical i valenta condemna del programa que d'ençà de molt temps ha tingut com encantat i subjugat al món, apartant-lo de Vós i menant-lo als abims de la Gran Guerra!

El dret de blasfemar de Déu, de la Pàtria i de l'Estat, és el dret que fins avui han gaudit els pobles reduïts i esclavitzats per la désea Raó.

Aquest dret, verament demoníac, és la quinta essència de les famoses "essències lliberals".

Aquest dret és la síntesi ideològica i la concreció pràctica dels celeberrims *Drets de l'home*.

Sense aquest dret no es concebeix el lliberalisme polític, ni és possible el sindicalisme revolucionari, ni té raó d'ésser cap de les negacions socials que tenen al món esparverat i amb angoixes de mort.

El governant que des del cim del poder ha desafiat tan virilment, tan heroicament, tot el poder de les tenebres, la humanitat deu retre-li universal homenatge d'admiració i d'agraïment.

"Si la llibertat és el dret d'escopinar sobre els símbols de la Religió, de la Pàtria i de l'Estat, aqueixa llibertat no la tindreu mai més".

Veu's aquí en poques paraules formulat el gran programa dels temps nous.

Veu's aquí la més clara visió que dels temps maleïts hem vist escrita en paraules de foc.

Per ara, En Mussolini compleix aquest programa. Si el porta a bon fi, l'història del segle xx l'omplirà d'elogis.

La inconstància de les multituds

Haureu sentit dir més d'una vegada: no comprenem l'actitud de les masses; no tenen ideals. Els que parlen d'aquesta faisó desconeixen la psicologia de les multituds. El món camina i progressa, però les multituds resten al marge de la civilització. No heu sentit dir que el vent del desert trasllada muntanyes d'arena i avui les empeny cap al sud i demà cap al nord? El mateix passa amb les multituds. Sorgeix un home més fort que elles i les empeny obeint la llei del seu albir. El vent de les passions de vegades les fa udolar com un mar tempestejat o com un torrent devastador. Però sorgeix un altre home i l'entusiasme esdevé indiferència; i, amb les mateixes mans que havien teixit corones de llorer per a coronar la testa, nimbada de glòria, de llurs ídols, trossegen els seus pedestals.

Estenem la mirada per damunt de les terres d'Espanya. Si haguessiu dit que els socialistes no representaven, com ells deien, grans sectors d'opinió, els homes representatius d'aquell partit haurien esgrimit contra vosaltres l'arma feridora del greuge i del blasme. Tots recordem que varen obtenir un triomf electoral a Madrid i, no obstant, ja ho veieu: en els moments actuals no sentià vibrar en els aires ni una veu de protesta.

A Barcelona els sindicalistes donaven la sensació d'una força considerable. Els representants de les oligarquies polítiques havien pactat mantes vegades amb els directores del sindicalisme revolucionari. Ningú no pot negar que el poble, de grat o per força, obeïa cegament les ordres del sindicat. Es decretava una vaga general i ràpidament els obrers abandonaven el treball. Adhuc es paralitzaven els serveis de neteja i d'higiene. Davant de tanta gosadia, la gent esclamava: anem dretament cap al comunisme. I ara ja ho veieu: l'organ dels sindicalistes revolucionaris ha emmudit; En Pestanya, que era rebut al ministeri de Governació com un personatge de gran relleu —, és camí de Rússia, aplanat pels desenganys i les desil·lusions; i les masses, que anaven voluntàriament darrera el carro triomfal del sindicalisme, avui esguarden amb indiferència l'exili dels homes que s'havien posat al davant de les organitzacions obreres.

Dissortats d'aquells que creuen en les mul-

tituds. Són inconstants i desagradables. He predicat sempre la necessitat de davallar al poble per tal de consolidar la nostra força espiritual i obtenir una base ferma el dia que caigui aquell món mudable i passatger en el qual sojornen una mica adormissats alguns homes representatius d'alta jerarquia. Però, una cosa és el Poble i un altra les multituds.

Veient tanta ingratitude i tanta inconstància, es comprén que hi hagin esperits selectes que alcin un mur a l'entorn seu i vulguin viure isolats del món.

Les multituds han estat sempre acèfales i amorfes. En totes les èpoques han pensat tal com han volgut els homes que les dominaven. Quantes vegades les multituds cridaven irades davant del fòrum romà, perquè els tribuns els convenia que cridessin. Es que les multituds que demanaven udolant que fos mort el Redemptor de la Humanitat, no eren aquelles que pocs dies abans havien encatit els carrers de Jerusalem cridant: Hosanna al fill de David! I les turbes que anaven darrera Robespierre, esperant veure la seva testa sangonant, la testa d'aquell home que havia afalagat tant les passions de les multituds, no eren també aquelles turbes que rugien davant la serenitat augusta de Maria Antonieta!

No ens envanim, doncs, dels èxits del moment. Els homes que avui s'encimbellan demà cauran i ningú es recordarà d'ells. La història immortalitza el nom d'aquells que han sabut donar a la humanitat una estructura nova i han plasmat amb les seves mans grans pobles, i oblida fàcilment el nom dels que han afalagat les multituds i no han sabut fer obra constructiva. Obtenir l'aplaudiment de les multituds és una cosa fàcil i planera. Cal únicament saber destruir.

No ens deixem, doncs, enlluernar pels èxits fàcils. Encara que les multituds cridin i gesticulin no ens esbaordim. Mai la plebs obra espontàniament. Per a actuar necessita una força oculta que l'empenyi. Quan veiem moure's un autòmata, malgrat l'ingeni de l'artista que ha sabut dissimular l'artifici, el seu gest no ens diu res, perquè endevinem el fil invisible que fa moure els seus braços.

Les multituds es mouen, però qui les fa moure? Resteu tranquils, homes d'ideals, que moren totes les coses artificioses, però

subsisteix tot allò que té un contingut espiritual. Fins arrossegant cadenes l'esperit pot ésser lliure? Els cristians primitius eren lliures malgrat l'esclavitud a la qual eren sotmesos. On és l'home que pot empresonar el nostre esperit? No sabeu que té unes ales immenses i que és allunyat de l'abast dels

homes? Ésser cristià, vol dir ésser lliure. Recollim-nos en el santuari de la nostra ànima. Podran esfondrar les altes muntanyes, calcigar els camps i eixugar els rius, però l'esperit, germans, és immortal.

J. CIVERA I SORMANI

La nova Encíclica de Pius XI

Amb motiu de complir-se el tercer centenari de la mort gloriosa de Sant Josafat, Patró d'algunes esglésies catòliques d'Orient, el Papa ha adreçat als patriarques, arquebisbes i Bisbes de la cristiandat una carta Encíclica, sobre la unitat de l'Església.

Comença amb les paraules "Ecclesiam Dei" i té per base recordar l'enlairada concepció de la sublim unitat que Jesucrist imprimí com a nota essencial a l'Església destinada a acollir dins de son clos la universalitat del gènere humà. Aquesta nota essencial es revela principalment en la missió conferida a Sant Pere i als seus successors a la terra; però contra ella s'han renovat els atacs i les discòrdies dins del clos de la família cristiana. Entre els cismes, el més luctuós fou el dels orientals, els quals, endebades tractaren de compondre els Concilis ecumènics de Lló i Florencia i que arrossegà també molts esclaus de l'Orient.

El Pontífex recorda els esforços dels seus predecessors fins a parcial reintegració de la unitat, sota el pontificat de Climent VIII, que la sancionà amb la butlla "Magnus Dominus". Per a consolidar aquesta unitat Déu va voler segellar-la amb el martiri de Josafat, i el Papa es complau en l'avinentesa del tercer centenari de son martiri, per a demostrar la seva especial afecció de pare, i la seva sollicitud de pastor suprem dels eslaus orientals, exaltant les virtuts de l'apòstol i màrtir insigne de la unitat de l'Església.

Descriu a grans trets la vida de Sant Josafat, posant de relleu com es preparà per a l'apostolat de la unitat de les Esglésies, que tan bellament realitzà durant son ministeri sacerdotal i episcopal, segellant-la a la fi amb la seva sang. Aquesta sang fou llavor fecunda d'unió, que es manifestà amb la conversió dels mateixos assassins. I la seva veu crida encara al perdó, a l'amor i a la concòrdia.

Pius XI al·ludeix després a les misèries i dolors morals i materials de tants milions d'eslaus orientals i als esforços fets per a alleugerir-los amb tots els sacrificis possibles, que encara resultaren desproporcionats per la immensa necessitat. Segueix ressenyant el seu immens desig de participar amb ells en els bens de la unitat ecumènica de l'Església Romana, a la que convida a tots els dissidents i exhorta als fidels a que cooperin a aquest fi, cadascú segons les seves forces. Més que les discussions i els estímuls exteriors, vol el Papa que posin en pràctica la persuasió, el bon exemple, el coneixement amorós, la caritat, convencent-los que en l'Església de Crist, com família de Déu, tots són fills d'un mateix pare. El mateix dret de ciutadania tenen totes les llengües, i fins aquells ritus venerables que l'Orient cristià va rebre en la antiguitat dels Pares, i que l'Església Romana va voler sempre veure respectats, conservats i defensats amb religiositat en la seva puresa.

Però, com la restauració de la unitat de l'Església és obra sobrenatural, deu obtenir-se per mitjans proporcionats, és a dir, divins, i, per consegüent, es fa precis recórrer a la plegària, seguint així l'exemple de Sant Josafat.

L'Encíclica enumera després les tres fonts de gràcies sobrenaturals que es refereixen a tres punts en que els eslaus cismàtics es separen dels heretges i s'acosten als catòlics: el culte de la Eucaristia amb tot l'esplendor litúrgic i amb la participació del poble en els divins Misteris, la veneració especial vers la Mare de Déu, i la intercessió dels Sants com defensors nostres al cel.

L'Encíclica acaba amb la xardorosa plegària per la dilatació de la unitat de l'Església catòlica, que Pius IX inscriví en la butlla de canonització de l'apòstol i màrtir Sant Josafat.

Les conferències de Joventut Social

Dóna gust veure com arreu de la nostra terra neixen i creixen entusiasmes a favor de l'escola social cristiana, influïda, però, d'un regust català. El nostre seny i la nostra seriositat li donen un caient realista bo per arrelar el mateix en el clima d'un sindicat rural que en la tertúlia intel·lectual de la ciutat. El seu possibilisme la fa ser estimada fins per nuclis cansats de bregar en les sofisteries de la política partidista, fracassada, principalment, per haver sigut insincera i farandulera.

Joventut Social, estol de joves estudiosos en feliç hora acoblats, pretén orientar, estimular, ajudar i unificar totes aquestes manifestacions del sa pensar i sentir social amb la noble taleia de que influeixi cada dia més, tant a l'esperit del poble com en els actes de la vida pública i legal.

Ara ha organitzat un curset de conferències, inaugurat el dijous de la setmana passada, amb la que el jove doctor Rnd. Joan Llauro, en substitució del Dr. Gich, que es trobava malalt, va donar parlant de l'ensenyament a Alemanya.

A l'hora anunciada i després d'unes breus i eloqüents paraules d'exposició i de presentació del vice president Sr. Marcial, començà el Dr. Llauro planyent-se de la devallada cada dia més accentuada que sofreix la cultura alemanya per culpa de la crisi econòmica, tot i haver arribat abans de la guerra a un grau de superació sense pariona, gràcies als bons sistemes d'ensenyament.

De fàcil clara i objectiva explica el funcionament de les escoles alemanyes, des de les primàries fins a les de alta cultura, passant pels gimnasis i per les escoles tècniques.

En l'escola primària és obligat ensenyar religió, resolvent-se el gran problema de la diversitat de confessions a satisfacció de totes, creant una escola per cada confessió. També hi ha càtedres de religió en els instituts, universitats, i fins en les escoles vocacionals. En un pebliscit, molts socialistes votaren a favor de l'escola catòlica. Els professors protestants, i val la pena de subratllar-ho, expliquen les

assignatures històriques i altres poc o molt relacionades amb les diferents religions amb un criteri tendenciós, a diferència dels catòlics, que són molt més objectius.

El catedràtic acostuma a fer tres quarts de classe, sense poguer sentar-se. Molts porten escrita l'explicació de la lliçó del dia. Després d'explicar el grau d'especialització a que han arribat les mateixes a l'ensenyament superior, i de donar a conèixer el funcionament dels seminaris, el conferenciant molt oportunament apella als sentiments de justícia que deuen inspirar als catòlics per a que ens recordem d'un poble digne de major sort.

Fou molt aplaudida per la selecta concurrència la notable conferència del Dr. Llauro. Rebin ell i la Joventut Social la nostra felicitació.

"Les civilitzacions tenen moments de grandesa, els qui es caracteritzen per la fe, i moments de decadència que es caracteritzen per la irreligiositat. La post-guerra crea una Europa, un nou període que es distingeix pel resorgiment de la fe. I així, en l'Holanda protestant, governen els catòlics; Àustria deu la seva salvació a un bisbe, Mgr. Seipel; a Anglaterra i a França s'enrobusteixen els governs que s'agrupen en les corrents tradicionals"

RAMIR DE MAEZTU

(De la Conferència darrerament donada a Sevilla).

JOVENTUT SOCIAL

La Secció de Propaganda i Acció d'aquesta Joventut, està aplegant propagandistes especialitzats en les diverses matèries socials, comptant ja amb gran nombre d'inscrits. Els Reverends Rectors, Associacions Catòliques i Centres Culturals, que vulguin organitzar conferències, mitings, i tota mena d'actes públics de propaganda, poden adreçar-se a la dita Secció, especificant el caràcter dels actes que s'han de celebrar, assumptes que haurien de tractar-se, els oradors que són necessaris, etc., etc.

Oficines: Baix de St. Pere, 1, 3, 5 (Casal d'Acció Popular)

COMENTARIS

A propòsit de la projecció d'una pel·lícula

En un cinema que té fama d'aristocràtic, s'ha projectat una pel·lícula immoral. El públic, sense immutar-se, ha romàs tranquil·lament assegut a la seva butaca davant de les immoralitats que prenen forma plàstica damunt de la pantalla. Ens diuen que uns joves — oh quina vergonya per vosaltres, mares i esposes que omplenaveu la sala d'aquell cinema — han protestat sorollosament. A darrera hora altres elements s'han unit a la protesta. Permeteu-me que us digui que en algunes d'aquestes protestes hi veig una mica de tartuferia.

Sempre he cregut que els espectacles, igualment que la literatura, de tots els pobles, són un reflex de les virtuts i dels vicis dels ciutadans. Em fa molta gràcia veure que la gent s'indigna contra els empresaris. Però no veieu que no fan res més que donar-nos allò que ens agrada!

Mai he cregut que un empresari sigui un home diabòlic que lloga una sala d'espectacles per a pervertir la gent. La majoria dels empresaris són homes completament neutres.

Un empresari és un fondista. Li dieu que us agraden les menges picants i us les serveix amb un polcim de pebre, i si us plauen dolces hi fa caure un ruixim de sucre.

L'empresari és l'esclau del públic: que t'agrada? — li pregunta amb el capell a la mà — Doncs, això tindrà.

Si els empresaris dels cinemes sabessin que les mares s'abstenen de portar llurs fills allà on poden perdre l'innocència, creieu que s'atrevirien a projectar pel·lícules immorals? Si les dames i les donzelles, amb un gest de dignitat abandonessin les sales en les quals s'ofèn a Déu, és que hi hauria ni un sol empresari que volgués desacreditar el seu cinema? Però, com volem que rebutgin les pel·lícules immorals, si veuen que les dames i les donzelles somriuen i no s'atreveixen a exterioritzar ni la més lleu protesta?

Culpem les autoritats i els empresaris, i no sabem veure que nosaltres som responsables de la immoralitat que avui regna en la majoria de les sales d'espectacles.

Quan al Principal Palace s'hi representaven aquelles revistes tan immundes, diuen que a la sala s'hi veien dames respectables. Quan els espectacles són presentats amb elegància i amb riquesa, les dames no diuen

res. Si les metzines les presenten en copa d'or, les dames elegants les apropen als llavis. Una artista, baldament sigui immoral, és escoltada amb gust si canta entre cortinatges de seda. Les immoralitats són lletges quan l'abillament és pobre. El diable amb frac i guants blancs i una rialla a flor de llavi és més passador que no pas amb els ulls guspirejants i amb les ales negres de rat penat. En aquest món tot és qüestió d'estètica. L'home que escomet brutalment una donzella és un malvat, però aquell que amb paraules verinoses, però dites suaument a cau d'orella, va fent a poc a poc trontollar la virtut i la innocència, és un seductor galant.

Que ningú s'atreveixi abraçar una donzella. Si vol fer-ho impunement, que esperi que grinyoli un violí, o bé que vibrin els sons metàl·lics d'un piano. La dansa ho purifica tot. Els balls moderns són immorals i lascius, però no els feu reflexions a les donzelles que ballen. El cas és ballar i divertir-se.

El mateix succeeix amb la premsa. Una donzella no tindrà a les seves mans una revista immoral vulgar, però les mateixes immoralitats les hi donen en paper setinat i amb unes cobertes multicolors i les accepta bonament.

La majoria de les revistes elegants són immorals. S'hi publiquen contes i novel·letes comprimides en el fons dels quals hi batega una gran immoralitat. Però, n'és tan ben dit i el paper és tan setinat! Aquelles novel·letes, publicades en una revista humil, serien rebutjades.

Ja veieu, doncs, amigues meves, que la moralitat està molt extesa, perquè nosaltres volem. En comptes de protestar i fer veure que ens indignem, podem fer coses més pràctiques. No hi ha cap empresari de cinema que tingui vocació de màrtir o d'apòstol. Si veuen, quan projecten una pel·lícula immoral, que la sala resta buida, l'endemà la retiren del cartell. Fem el buit a totes les coses immorals i moriran per asfíxia. No esperem que les autoritats diguin: aquesta pel·lícula no es pot projectar.

Som nosaltres les que hem de dir: jo no puc veure aquesta pel·lícula perquè sóc honesta i perquè sóc cristiana.

MARIA BONSHOMS

Esguardant el món

FRANÇA

Poincaré diu que mai no ha pretès Tànger

En discutir-se un projecte de crèdit destinat a cobrir les despeses irrogades per operacions militars fora de França, i contestant al comunista senyor Berthou, ha pronunciat el president del Consell, senyor Poincaré, un discurs fent grans elogis de la tasca realitzada a Síria pel general Gouraud.

En aquest mateix discurs i referint-se a la qüestió de Tànger, el senyor Poincaré manifestà que confiava poder portar aviat a la Cambra el text de l'acord que estan preparant França, Espanya i Anglaterra, puix les negociacions, digué, van per bon camí.

El senyor Poincaré, en parlar d'aquest assumpte, digué, entre altres coses, que França mai havia demanat Tànger per a ella.

Les regions electorals franceses

La comissió del sufragi universal de la Cambra de diputats de França ha examinat l'esmena del diputat Iriart d'Etchepare, presa en consideració per la Cambra el 9 de juliol passat, encaminada a instituir regions electorals. Després d'una llarga discussió, la Comissió es pronuncià, per 14 vots contra 4, pel principi de la institució de les regions electorals, però tenint en compte la proximitat de les eleccions legislatives de 1924. Per 13 vots contra 4 ha cregut que no hi havia lloc a introduir en la llei electoral que ara es discuteix un text relatiu a l'institució de les regions electorals. El diputat J. L. Bonnet ha estat encarregat de fer un report especial sobre la creació de les regions.

En conseqüència, la Cambra haurà de pronunciar-se en primer lloc per la separació de l'esmena del diputat Iriart d'Etchepare del projecte electoral; i si així ho acorda, aleshores haurà de decidir sobre la proposició del diputat Sanguier suprimint les llistes incompletes i la prima a la majoria.

ALEMANYA

El general Degoutte i els industrials del Rhur

El general Degoutte no consentirà que els industrials alemanys inflingeixin les disposicions legals relatives a l'acomiadament d'obers i a la durada de la jornada de treball, considerant nuls tots els decrets que el Govern del

Reich pogués publicar amb l'objecte de modificar-les.

Diariis socialistes prohibits

Les autoritats han prohibit la publicació dels diaris socialistes de Goerlitz i Oels.

Els treballadors del Rhur

Cedint a les gestions dels funcionaris, el Govern ha decidit concedir la quantitat de cent milions de marcs als obrers del Rhur que estan en vaga forçosa.

El règim del treball a la zona ocupada

El president de la Unió Industrial del ferro i de l'acer, ha comunicat d'ofici a l'Oficina del Treball que la jornada de deu hores seria en el successiu la jornada ordinària, treballant dos equips d'obers.

Diu a continuació que, en opinió seva, un trenta per cent dels obrers de la conca del Rhur haurien de passar a l'Alemanya no ocupada.

SUISSA

Les comunicacions radio-telefòniques

Amb el propòsit de reglamentar dintre de poc un conveni internacional per a l'explotació de les comunicacions radio telegràfiques i radio telefòniques, es celebrarà una conferència en la primavera pròxima.

BULGARIA

El govern concedeix una amnistia

El Consell de ministres ha acordat concedir una amnistia a tots els qui prengueren part en els recents avalots, llevat del caps i dels principals instigadors.

ANGLATERRA

La crisi de la producció

En un avís fixat a l'entrada d'algunes mines pels propietaris llurs, es fa avinent als obrers que quedaran acomiadats el dia 30 de l'actual.

L'explotació de les mines — diuen els patrons — continuarà dintre dels límits de la possibilitat.

NORUEGA

Les indústries de la fusta i del paper

El locaut declarat pels industrials de la fusta i del paper, afecta vint-i-cinc mil obrers.

El Centralisme i les Lleis de Cases barates

Amb motiu de l'informació oberta pel Directori per a que les entitats, corporacions i cooperatives de construcció de cases barates manifestin les llurs opinions per a veure de suprimir les trabes que s'oposen al desenrotll de la construcció de *casas baratas* a tota Espanya, m'ha posat en el compromís de escriure aquestes meves impressions sobre el tema.

Havem de confessar que tant parlar de *casas baratas*, com es parla arreu, hom creuria que amb la Llei i el Reglament tan pomposaments publicats, a la "Gaceta" fa alguns anys, reformada la Llei, i, com és conseqüent, reformat el seu Reglament per a activar la construcció de cases i posar remei a la crisi actual de l'habitatge, s'havia resolt el problema i tot plegat ha sigut un gros fracàs, malgrat la *Subvención* que es reparteix anyalment a les cases barates classificades.

Fracàs, quan des de que es publicà la *Ley de casas baratas* que ja fa més d'una dotzena d'anys, i si es veïés l'estadística de les cases construïdes (segons la *Ley i Reglamento* elaborats al cervell d'Espanya, mal copiat de lo que es fa a Bèlgica), faria plorar en contemplar lo poc que s'ha pogut fer mercès als entebancs, minúcies, expedients, informes, competències entre els ministeris, les Junes locals, la central i l'*Instituto de Reformas Sociales*, que tots plegats, en comptes de facilitar la ràpida edificació, l'entorpeixen, malgastant energies, anorreant entusiasmes, creant aquell ambient de pesimisme que tot català i tot espanyol que en el règim caigut no tingués un padri amb prou influència prop d'ells qui podien facilitar per mitjans tortuosos, ço que no era possible aconseguir amb la *Ley i Reglamento* a la mà, es trobava esmaperduí.

I si no vegi's ço que han fet a Barcelona, a Catalunya, a Espanya, totes les entitats i particulars i cooperatives constructores de cases barates.

Amb els dits podem contar-ho: una sola entitat, que ha fet quelcom, no tan sols a Catalunya, sinó també a Espanya, i encara és molt discutible. Algunes empreses particulars, entitats, cooperatives han fet quelcom més i obra prou meritòria a Bilbao, a València, Madrid i Saragossa. Llevat de Biscaia, en lloc més s'ha conegut el seu benefici i influència.

I ara parlem de les cooperatives, deixant de banda la dels Periodistes de nostra capital,

car han sabut explotar aquest filó per a bastir-se xalets que més d'una dotzena de rics envegen; han sabut fer valer llur condició de periodista, aconseguint ja de particulars, ja d'entitats, d'empreses i del municipi de Barcelona, prous beneficis i millores; les altres cooperatives de Barcelona sols han pogut arribar a construir unes cinc o sis dotzenes de cases barates amb prous angoixes i treballs, empenyant-se fins el coll, i, com és natural, no restant satisfets ningú de tota la grossa feina feta al donar per terminada una *casa barata*.

De Madrid estant es queixaven que el poble no l'interessava aquesta qüestió, que els particulars no hi aportaven llur cooperació, que les Caixes d'estalvi res feien per a facilitar diners als constructors de cases barates, malgrat de tenir la garantia de l'interès del capital facilitat per l'Estat; malgrat això, sols el Montepiu i Caixa d'Estalvi de Barcelona construï una petita barriada i no ha volgut continuar la seva obra social.

La Caixa de Pensions per a la Vellesa tingué llarg temps el projecte de fer una barriada de model a Poble Nou, construint-hi cases barates i de lloguer, mes ho deixà córrer, ignoro els motius. Crec sincerament que tots aquells que amb bona intenció s'han ficat en la Llei de cases barates han fugit més que corrent en contemplar des d'un tros lluny el camí que havien de seguir en el laberíntic text del Reglament que per a aclarar l'esperit de la Llei només hi ha 450! articles que, interpretats per la burocràcia dels ministeris de l'Institut de Reformes Socials i pels tècnics, acaben per a fer tornar ximple al bon ciutadà que de bona fe creu que aviat podrà obtenir els beneficis de la Llei de cases barates i no tindrà els inconvenients actuals d'aixoplugar-se en barraques (que no necessiten Junes locals, ni Instituts de Reformes Socials, ni Ministeris, ni Informes d'arquitectes, ni menys higienistes ni moralistes), o viure llarg temps rellogats esperant asseguts que l'*expediente*, compost de 36 documents que quadruplicats sumen més de 140, faci viatges de Barcelona a Madrid i de Madrid a Barcelona dos, tres i fins quatre voltes, com puc atestiguar-ho, i que viatgi així mateix per Madrid d'una casa a l'altra, d'un Ministeri a l'altre, o de l'Institut de Reformes Socials al Ministeri, o bé quedant-se encallat a la taula burocràtica, fins que no es vagi expresament a empaitar-lo i

fer-lo córrer, gastant en viatges i en omplir els 140 documents (si tots estan en regla, puix a voltes es tenen que fer tots nous), i, com és consegüent, carregant els interessos del capital adormit en la compra del terreny, ultra el lloguer (pagat pel futur propietari de la casa barata) de l'habitació que ocupa mentre s'entretenen en resoldre's, aquest munt de paperam i perden el temps els buròcrates en veure amb minuciositat i paciència de benedictí si l'expedient tan voluminós s'ajusta en un tot a la lletra dels 450 articles del novíssim Reglament signat per l'Excel·lentíssim Sr. Ministre del Treball, del Règim enderrocant, D. Abilio Calderon.

Això és el què fins ara s'ha fet a Madrid per a que tots els espanyols gaudixin dels beneficis que el paternal Estat, vetllant pel poble, procurà crear les *Juntas para el Fomento y construcción de Casas Baratas*.

No resa tota aquesta crítica per a la Junta local de Cases Barates de Barcelona, puix sort en tenim d'aquesta, per a anar sortejant les dificultats i entrebancs que tots els

Centres Oficials de Madrid oposen a la aprovació i classificació de les cases barates. No crec jo que en revisar papers sigui tan exigent Sant Pere a l'obrir-nos les portes del cel com ho són els centres madrilenys. Més s'estimen revisar papers que no fixar-se en les cases. Aquesta és la veritat nua.

Perquè no poden ésser autònomes les Juntes locals? Es que l'Estat tem que es faci contraban de cases barates?

J. AGUILERA VILLARREAL.

NOTA. — De les 26 cooperatives de construcció de cases barates que hi ha a Barcelona, descomptada la dels Periodistes, sols han pogut fer quelcom unes 10 ó 12 cooperatives, i moltes tan poca cosa, que sols poden contar amb uns quants pams de terreny: altres, amb un parell de casetes; i les 14 ó 16, ni això han pogut fer, lluitant amb totes les contrarietats imaginables. Entusiasmes i forces perdudes! Quina llàstima!

Els llibres nous

Preguem als autors i als editors que vulguin que donem compte de l'aparició de llurs llibres en aquesta secció, que ens en remetin un exemplar.

La Cooperación ante la Ley, per F. Rivas Moreno, — Madrid.

Acaba de posar-se a la venda el volum XVII de la Biblioteca de la Cooperació que publica el notable publicista Rivas Moreno, en el qual es tracten assumptes de gran interès per a les Cooperatives de consum.

Hi ha un capítol, que per a aquestes Societats és de capital importància, que es refereix als impostos sobre l'excés de percepció.

L'informe del Consell d'Estat amb motiu d'un recurs de la Cooperativa Cívico-Militar de Victòria és veritablement notable, i els cooperadors el llegiran segurament amb viva satisfacció.

Éra imminent la presentació d'un Projecte de Llei sobre Cooperació al Parlament, i a aquest

respecte es publiquen damunt les planes de l'esmentada obra una sèrie de notes que són, en realitat, un estudi molt pràctic del problema.

Sobre el preu en les Cooperatives, la venda al comptat, els grans magatzems i altres particulars de positiu interès, Rivas Moreno exposa idees que són expressió fidel de la evolució cooperativa.

El nou volum de la Biblioteca de la Cooperació es ven a 2 pessetes a Barcelona, a les llibreries de A. Domenech, Rambla del Centre, 5; don Francesc Sintés, Ronda Universitat, 7; Formiga d'Or, P. de Santa Anna i Acció Popular.

LLIBRE NOU

ANGOIXES SOCIALS

PER R. RUCABADO

Un volum de 200 pàgines :: Preu: pessetes 3'50

Pot demanar-se a aquesta Administració o bé a l'Editorial Poliglota, Petritxol, 8, Barcelona

D'ací i d'allà

Un grup d'estudiants tradicionalistes varen visitar al capità general per a denunciar-li la pel·lícula "La Sin Ventura", basada en la novella original del *Caballero Audaz*.

El capità general els va dir que creia igualment que els denunciants que no s'havien de projectar les pel·lícules immorals, i telefònicament va ordenar que fos suspesa la projecció mentre no fos examinada per la censura.

L'endemà fou retirada la pel·lícula dels cartells, però poques hores després apareixia un pasquí a la façana del cinema Kursaal que deia:

La película La Sin Ventura ha sido revisada por la autoridad gubernativa, y, no habiendo encontrado nada denunciabile, se proyectará nuevamente sin mutilación alguna.

Sense comentaris. Per què fer-los, si no podem expressar-nos lliurement?

El senyor Lerroux és a Barcelona. Els innocents creuen que ha vingut a reorganitzar el partit.

No ho creieu? Que en fa de temps que les masses republicanes estan desmanegades!

Potser ha vingut — permeteu-nos la ironia, — a veure si podia desbancar el seu antic correligionari Dr. Martinez Vargas.

Es el que ell deuria dir: no varen fer-me advocat per l'article 29, perquè no poden fer-me Rector de la Universitat de Barcelona per R. O.?

Ara que és un xic difícil fer de revolucionari, no li vindria malament un càrrec així.

Segueixen els oradors improvisats amenitzant les sessions de l'Ajuntament.

Nosaltres qualsevol dia també debutarem a l'escenari municipal.

Pensem denunciar que davant la porta de la redacció hi ha un sot i que el fanal d'enfront quan crema fa pampallugues.

Segueixen plovent denúncies contra tota mena de funcionaris.

Cada dia són empresonats ex-regidors i ex-alcaldes.

Avui únicament poden dormir tranquils els ciutadans que no han exercit mai cap càrrec públic.

Amb tantes revisions i tantes denúncies un hom arriba a perdre el cap.

Els artistes temen que aquest any sigui suspesa l'Exposició de primavera.

Seria ben sensible que l'Ajuntament prengués l'acord d'ajornar-la.

Pensin els senyors regidors que l'home no viu únicament de pa.

Cal fer estalvis, però hem d'evitar que la gent cregui que no tenim espiritualitat.

De l'informació oficial sobre Cases barates s'entreu en clar que el principal destorb per a contribuir-les rau en el expedienteig que ha de promoure's per a tal fi. Res menys que uns 150 papers s'han de signar per a poder començar una casa barata. Quasi sembla que es tracta de cases de paper i tinta!

Noticiari

ESPANYA

—Crida fortament l'atenció el vol que prenen les construccions de casetes i cabanes per a obrers, no sols als voltans de Barcelona, sinó en els pobles de la rodalia. Al pas que avancen les obres, no tardarà la ciutat en abarcar un àrea desaforada, amb caients de pessebre allí a on els turons i les valletes que formen donen al expontani aixample notes pintoresques, pastorils...

Que no se'n preocupi ningú d'aquesta invasió de construccions exòtiques, lliures?...

—L'autoritat civil de Barcelona ha dictat varies disposicions sobre la plaga dels rellogats, víctimes a tot arreu de les cobdícies i atropells dels qui els relloguen.

—Ha sigut nomenat director de Premsa Associada, En Pau Sáenz de Barés.

—A la sala d'actes de la "Unió Professional de Dependents i Empleats del Comerç", tingué lloc una conferència, a càrrec del Professor de l'Escola d'Alts Estudis Mercantils, En Albí Sánchez Fernández, sobre el tema "Les Seccions Elementals de Comerç. — Ço que són. — Ço que haurien d'ésser."

—A Conca, el Governador ha dictat severes ordres per a perseguir la blasfèmia. S'espera cosa consemblant en altres províncies, A la de Barcelona no cal dir si convendrien... drien...

—A Sevilla s'ha imposat el descans dominical a les tavernes. Oidà!

—La Junta de Protecció a l'Infància i Repressió de la Mendicitat va actuant intensament sense soroll, però molt profitosament, en la seya tasca benèfica-social. Ultimament ha recollit pels carrers i amparat, demés, a quasi un centenar de menors abandonats i ha repartit a mils els àpats entre els petits que acull en els seus Parcs infantils.

Les consultes i cures dispensades són innumbrables.

Bé mereix l'assistència de tots els bons ciutadans una entitat com aqueixa, tan benemèrita.

—Els biscaïns volen fundar a Bilbao una Universitat autònoma complerta.

—La Federació de Cooperatives de Cases Barates de Catalunya ha pres part a la informació cridada pel Govern respecte les modificacions de la llei de Cases Barates que es proposa portar a terme.

La base de la informació de la F. C. C. B. C. la constitueixen les Conclusions de l'últim Congrés de les Cooperatives de Catalunya i Balears i la petició feta per a que l'Institut de Reformes Socials no intervingui en aquest afer per considerar perjudicial la seva intervenció.

—Una Comissió de *Juventut Social* ha protestat davant del Governador civil contra la representació d'una obra brutalment pornogràfica en un teatre d'aquesta capital.

No era d'esperar, i menys ara, la perpetració d'aquest sorollós escàndol, i és d'esperar que no tindrem ocasió de parlar-ne de nou.

ESTRANGER

—A Cincinnati ha tingut lloc el Congrés organitzat pel Consell Nacional d'Homes Catòlics, el resultat del qual serà una major cooperació laica a les obres cristianes sota la direcció dels clergues.

—En les eleccions municipals de Checoslovàquia han triomfat els catòlics derrotant als socialistes demòcrates i als maçons.

—La Federació de les Joventuts Catòliques d'Itàlia prepara l'organització de Setmanes Socials, de molta eficàcia, a jutjar per l'empenta i les orientacions que porta.

—Acabada la vigència del Reglament alemany respecte la jornada de vuit hores, les grans empreses industrials de Renània es disposen a organitzar els seus negocis sobre la jornada de deu hores.

—A la Conferència Internacional del Treball que acaba de tenir lloc a Ginebra, ha sigut elogiada la legislació social d'Espanya. Per cert que els socialistes han sigut derrotats a l'oposar-se a que formés part de la Conferència un obrer italià fasciste.

—Trenta nacions (Espanya entre elles) han firmat un Conveni per a obtindre una actuació mancomunada, ben eficaç, contra la pornografia.

Convendria molt que les autoritats governatives s'interessin bé dels acords internacionals presos i els apliquessin lleial i severament en el camp de la seva jurisdicció.

Aquest número de CATALUNYA SOCIAL ha passat per la prèvia censura

D'EXCURSIONISME

Res més interessant, certament, que les excursions al Pirineu Català, aquest Pirineu tan sublim i tan immensament bell que fou cantat un dia pel geni immortal de Verdaguer. Diem "res més interessant" pel fet de les facilitats amb les quals hom topa per a fer les excursions esmentades. Cal sortir de Barcelona (Nord) amb qualsevol dels trens que van a Lleida. Un cop a Tàrraga, la simpàtica ciutat frontera de l'Urgell i la Segarra, una casa important per demés, el Garatge Sport, d'En Jaume Castells, situat al carrer de Ponent, us facilitarà automòbils equipats amb tot el luxe que permeten les carreteres de l'estat espanyol, ço que equival a dir que permeten viatjar amb la màxima comoditat. Disposa de turismes de dos a sis seients i d'òmnibus propis per a col·lectivitats. Els preus són sumament econòmics, tan com permeten les circumstàncies actuals. Això vol dir que si els amants de la naturalesa no aprofiten una tal avinentesa per a visitar aquest estiu les bel·leses immenses i incomparables del nostre Pirineu, serà perquè no voldran, ja que comoditats i facilitats no poden haver-n'hi més, certament.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLANTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Habana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Habana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijón i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; emprenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New York, Habana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Habana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colòmbia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Habana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curasao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canaries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Póo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Àfrica. Retorn de Fernando Póo el 2, fent les escales de Canaries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables enson i passals quals a Companyia dona allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat atgers, dilatat vei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.



LEGIA

CONEJO

REHUSAR BOTELLAS MAL TAPADAS

PER A ENRIQUIR

la sang, augmentar la gana i fortificar el sistema nerviós, és un medicament sense rival l'aixarop

Hipofosfitos Salud

També es recepta a les criatures delicades i malaltices. Favoreix en ells el desenrotllament del sistema ossi. Totjust començat a pendre'l, la rosada color de llurs galtetes proclama les excel·lències del preparat. Aprovat per la **Reial Acadèmia de Medicina i Cirugia** :: 29 ANYS D'EXITS EN CREIXENÇA.

Avís: Rebutgi's el pot si no s'hi llegeix en l'etiqueta exterior, amb tinta vermella, «HIPOFOSFITOS SALUD» perquè amb freqüència i per a major lucre en la venda, hom n'ofereix de similars

FRANQUEO CONCERTADO

Atenes A. G. Provença, 187